

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 24 de maig de 2023

Catequesi. La passió per l'evangelització: el zel apostòlic del creient.

14. Testimonis: Sant Andreu Kim Tae-gon

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

En aquesta sèrie de catequesis aprenem d'alguns sants i santes que, com testimonis exemplars, ens ensenyen el zel apostòlic. Recordem que estem parlant del zel apostòlic, el que nosaltres hem de tenir per anunciar l'Evangelí.

Un gran exemple de sant de la passió per l'evangelització el buscarem avui en una terra molt llunyana, a l'Església coreana. Parlem del màrtir i primer prevere coreà sant Andreu Kim Tae-gon. Encara que l'evangelització de Corea la van fer els laics. Van ser els laics batejats els qui van transmetre la fe, no hi havia preveres, perquè no en tenien en aquell moment: van venir més tard, per tant la primera evangelització la van fer els laics. Serem capaços nosaltres de fer una cosa semblant? Pensem-ho: és quelcom interessant. I aquest és un dels primers preveres, sant Andreu. La seva vida va ser i continua sent un testimoni eloqüent de zel per l'anunci de l'Evangelí.

Fa uns 200 anys la terra coreana va ser escenari d'una duríssima persecució: els cristians eren perseguits i aniquilats. Creure en Jesucrist, a la Corea d'aquell moment, significava estar disposat a donar testimoni fins a la mort. En particular, l'exemple de sant Andreu Kim es desprèn de dos aspectes concrets de la seva vida.

El primer és la manera com ell ho havia de fer per trobar-se amb els fidels. Pel context altament intimidatori que es vivia, el sant es va veure obligat a acostar-se als cristians de manera no evident, i sempre en presència d'altres persones, com si es coneguessin de feia temps. Així, per a identificar la identitat cristiana del seu interlocutor, sant Andreu emprava aquests mitjans: en primer lloc, un senyal de reconeixement prèviament acordat: tu et trobaràs amb aquest cristià i ell portarà aquest senyal a la roba o a la mà; després, ell plantejava d'amagat la pregunta —però en veu baixa: “Ets deixeble de Jesús?” Com que hi havia altres persones presents a la conversa, el sant havia de parlar en veu baixa, pronunciant només unes poques paraules, les més essencials. Així, per a Andreu Kim, l'expressió que resumia tota la identitat del cristià era “deixeble de Crist”: “Ets deixeble de Crist?”, però en veu baixa perquè era perillós, estava prohibit ser cristià.

Efectivament, ser deixeble del Senyor significa seguir-lo, seguir el seu camí. I el cristià és per naturalesa un que predica i dona testimoni de Jesús. Tota la comunitat cristiana rep aquesta identitat de l'Esperit Sant, i també tota l'Església, des del dia de Pentecosta (cf. Conc. Vat. II, Decr. *Ad gentes*, 2). I d'aquest Esperit que nosaltres rebem neix la passió, la passió per l'evangelització, aquest gran zel apostòlic: és un do de l'Esperit. I malgrat que el context circumdant no sigui favorable, com el coreà d'Andreu Kim, la passió no canvia, al contrari, adquireix encara més valor. Sant Andreu Kim i altres creients coreans han demostrat que el testimoni de l'Evangelí donat en temps de persecució pot donar molt de fruit per a la fe.

Vegem ara un segon exemple concret. Quan encara era seminarista, sant Andreu va haver de trobar la manera d'acollir en secret missioners de l'estranger. No era una comesa fàcil,

perquè el règim de l'època prohibia de manera terminant l'entrada de tots els estrangers al territori. Per això va ser —abans d'això— tan difícil trobar un prevere que vingués a fer missió, la qual van fer els laics. Una vegada, sant Andreu —penseu en això que va fer— va caminar sota la neu, sense menjar, durant tant de temps que va caure a terra exhaust, corrent el risc de perdre el coneixement i quedar congelat. En aquell moment va sentir de repent una veu que li deia: “Aixeca't, camina!” En sentir aquella veu, Andreu va despertar i va veure l'ombra d'algú que el guiava.

Aquesta experiència del gran testimoni coreà ens fa comprendre un aspecte molt important del zel apostòlic. És a dir, la valentia de tornar-se a aixecar quan un cau. Però els sants cauen? Sí! I des dels primers temps: penseu en sant Pere: va cometre un gran pecat, però va tenir força en la misericòrdia de Déu i es va aixecar. I en sant Andreu nosaltres veiem aquesta força: havia caigut físicament, però va tenir la força de continuar, continuar per a portar el missatge endavant. Per difícil que sigui la situació, a vegades fins i tot pot semblar que no deixa espai per al missatge evangèlic, no hem de rendir-nos i no hem de renunciar a portar endavant allò que és essencial en la nostra vida cristiana, és a dir, l'evangelització. Aquest és el camí. Cadascun de nosaltres pot pensar: “Però jo, com puc evangelitzar?” Doncs mira aquests grans i pensa en els teus límits, pensem en les nostres modestes possibilitats: evangelitzar la família, evangelitzar els amics, parlar de Jesús, però parlar de Jesús i evangelitzar amb el cor ple d'alegria, ple de força. I això ho dona l'Esperit Sant. Preparem-nos per a rebre l'Esperit Sant en la propera Pentecosta i demanem-li aquella gràcia de la valentia apostòlica, la gràcia d'evangelitzar, de portar endavant sempre el missatge de Jesús.